

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Regulas Nr. 1891/04 ⁽¹⁾ 9. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka kompetentajām muitas iestādēm vai kompetentajai muitas iestādei ir aizliegts izdot paziņojumus saskaņā ar Regulas Nr. 1383/03 9. panta 2. punktu un veikt (uzdot veikt) izmeklēšanu saskaņā ar Regulas Nr. 1383/03 ⁽²⁾ 9. panta 3. punkta 2. daļu tikmēr, kamēr pirms 2004. gada 1. jūlija iesniegtais pieprasījums muitas dienestiem rīkoties netiek papildināts ar Regulas Nr. 1383/03 6. pantā minēto paskaidrojumu? Vai šis paskaidrojums, citiem vārdiem, ir formāls pieprasījuma rīkoties tālākas iedarbības priekšnosacījums?
- 2) Vai Regulas Nr. 1383/03 4. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to Antverpenes muitas iestādei tika dota iespēja preču zīmes īpašnieci demonstrēt sešus preču paraugus, lai varētu noteikt, vai runa ir par viltotām precēm, atkarībā no tā, vai šī parauga publiskošana ir pielīdzināma pamatīgai pārbaudei Regulas Nr. 1383/03 9. panta 3. punkta 2. daļas izpratnē, pieļaujot precīzi kontrolēt preču izcelsmi un izvešanas vietu, vai arī tā ir pielīdzināma izņemtā parauga pamatīgai tehniskai analīzei Regulas Nr. 1383/03 9. panta 3. punkta pēdējā teikuma izpratnē? Ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, tad, vai šai demonstrēšanai ir jānorisinās Regulas 4. panta 1. punktā noteiktajā termiņā 3 darba dienu laikā?
- 3) Vai ar Regulu Nr. 1383/03 aizliedz to, ka Beļģijas muitas amatpersonas informāciju, kas tika iegūta Regulas izpildes ietvaros, izņemot tās tālāk nodošanu ar Regulā minēto kanālu starpniecību — tostarp domājot Regulas 9. panta 2. punktu un 3. punkta 2. daļu, piemēram, nodod tālāk Beļģijas tiesas norīkotās liecinieku nopratināšanas ietvaros vai iesniedzot izrakstus?
- 4) Vai ar Regulu Nr. 1383/03 nesaderīgi ir tas, ka informācija, kas — piemērojot Regulas 4. panta 2. punktu (skat. 2. jautājumu) un 9. panta 2. un 3. punktu, kas nav 9. panta 3. punkta 1. daļā minētā informācija, vai kura tika pieprasīta, pamatojoties uz Beļģijas tiesas rīkojumu, veicot liecinieku nopratināšanu vai iesniedzot izrakstus (skat. 3. jautājumu), — tiek izmantota tiesvedības ietvaros, kuras mērķis nav konstatēta preču viltošanu, piemēram, paralēlās ieviešanas apkarošanas procedūras ietvaros?

⁽¹⁾ Komisijas 2004. gada 21. oktobra Regula (EK) Nr. 1891/2004, ar ko paredz piemērošanas noteikumus ar ko paredz piemērošanas noteikumus Padomes Regulas (EK) Nr. 1383/2003 par muitas rīcību attiecībā uz precēm, par kurām ir aizdomas, ka tās pārkāpj atsevišķas intelektuālā īpašuma tiesības, un pasākumiem, ko veic attiecībā uz precēm, kas ir pārkāpušas šādas tiesības (OV L 328, 16. lpp.).

⁽²⁾ OV L 196, 2.8.2003, 7. lpp.

Apelācija, ko 2007. gada 6. martā ierosinājusi Raiffeisen Zentralbank Österreich AG par Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2006. gada 14. decembra spriedumu apvienotajās lietās no T-259/02 līdz T-264/02 un T-271/02, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG u.c./Eiropas Kopienu Komisija, kas attiecas uz lietu T-259/02

(Lieta C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (pārstāvji — S. Völcker un G. Terhorst, advokāti)

Cits lietas dalībnieks: Eiropas Kopienu Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Pirmās instances tiesas 2006. gada 14. decembra spriedumu apvienotajās lietās T-259/02 — T-264/02 un T-271/02 ⁽¹⁾, daļā, kurā ir noraidīta RZB prasība;
- atcelt Komisijas 2002. gada 11. jūnija Lēmuma ((C2002) 2091 galīgā redakcija) 3. punktu daļā, kas attiecas uz RZB;
- pakārtoti — atbilstoši Tiesas vērtējumam samazināt naudas sodu, kas RZB ir uzlikts apstrīdētā lēmuma 3. punktā;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pieņemot, ka vienīgi no tā, ka banku apsardes notiek dalībvalsts teritorijā, Komisija var secināt, ka tās var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi EKL 81. pantu.

Pirmās instances tiesa, pieļaujot tiesību kļūdu, banku apsardes uzskatīja par "īpaši smagu pārkāpumu" naudas sodu aprēķināšanas vadlīniju nozīmē. Tā ir nepareizi piemērojusi vadlīnijās minētos pārkāpuma smaguma kritērijus (pārkāpuma būtība, konkrētās sekas tirgū, attiecīgā tirgus teritorijas apmērs), nav ņēmusi vērā Komisijas vajāšanas pasākumu selektivitāti un noslēgumā nav veikusi tās prasīto visu viedokļu kopējo izvērtēšanu.

Pirmās instances tiesa, pieļaujot tiesību kļūdu, visas *Raiffeisen* grupas tirgus daļas ir pieskaitījusi RZB. Turklāt tā nepareizi pārbaudīja tikai "acīmredzamu" nevienlīdzību attiecībā pret citām bankām. Pilnīgai pieskaitīšanai nebija nepieciešamā tiesiskā pamatojuma.

Pirmās instances tiesa nepareizi no tiesību viedokļa novērtēja RZB sadarbību. Tā piemēroja "būtiskas virsvērtības" kritēriju, pārkāpjot atpakaļejošas iedarbības aizliegumu, neņēma vērā to, ka RZB dažāda veida sadarbība bija brīvprātīga, tā nepareizi vadījās no tā, ka attiecībā uz sadarbības nozīmi pierādīšanas pienākums ir apvērsts, nepieļaujama veidā noraidīja Kopējo faktu aprakstu kā nederīgu sadarbības formu, un kļūdaini neatzina par sadarbību RZB piekrišanu tam, ka norunām ir konkurencei pretējs mērķis.

(¹) OV C 331, 29. lpp.

Apelācija, ko 2007. gada 6. martā ierosinājusi *Bank Austria Creditanstalt AG* par Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2006. gada 14. decembra spriedumu apvienotajās lietās no T-259/02 līdz T-264/02 un T-271/02, *Raiffeisen Zentralbank Österreich AG u.c./Eiropas Kopienu Komisiju, kas attiecas uz lietu T-260/02*

(Lieta C-135/07 P)

(2007/C 117/19)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Bank Austria Creditanstalt AG* (pārstāvji — C. Zschocke un J. Beninca, advokāti)

Cits lietas dalībnieks: Eiropas Kopienu Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt pilnībā vai daļēji Pirmās instances tiesas 2006. gada 14. decembra spriedumu saistītajās lietās T-259/02 — T-264/02 un T-271/02 (¹), šajā gadījumā lietā T-260/02;
- atcelt Komisijas 2002. gada 11. jūnija Lēmumu lietā COMP/36.351 daļā, kas attiecas uz BA-CA;
- pakārtoti — atbilstoši samazināt naudas sodu, ko Komisija apstrīdētajā lēmumā ir uzlikusi BA-CA;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar savu apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas panākt Tiesas 2006. gada 14. decembra sprieduma atcelšanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda uz vairākiem trūkumiem pamatojumā, tiesību un procesuālajām kļūdām.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka apstrīdētais spriedums neizprotamā veidā apstiprina Komisijas uzskatu, ka banku apspriedēm ir bijušas negatīvas ekonomiskas sekas. Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, apstrīdētais spriedums pārkāpj pierādīšanas procedūras principus, nepareizi saprotot prasības pēc ekonomikas zinātņu atzinuma, lai pierādītu trūkstošās ekonomiskās sekas. Pamatojoties uz iesniegto atzinumu, nosakot naudas sodu nedrīkstēja ņemt vērā ekonomiskās sekas.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet, ka apstrīdētajā spriedumā nav ņemtas vērā Kopienu tiesām izvirzītās prasības obligāti samazināt naudas sodu, pamatojoties uz naudas sodu samazinošiem apstākļiem. Pamatojoties uz šo tiesību kļūdu, apstrīdētajā spriedumā nav izlabota Komisijas kļūda vērtējumā, kurā nav ņemts vērā kā naudas sodu samazinošs apstāklis tas, ka banku apspriedēs piedalījās publiskas iestādes un par tām bija plaši un aptveroši zināms atklātībā.

Ar trešo apelācijas pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst pret pamatojuma trūkumu, vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumiem, kā arī citām apstrīdētā sprieduma tiesību un procedūras kļūdām saistībā ar tās devuma sadarbībai ar Komisiju novērtēšanu.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja strādāja kopā ar Komisiju pie faktisko apstākļu pārbaudes jau kopš sākuma. Tā iesniedza aptverošu banku apspriežu apskatu agrā procedūras stadijā, kā arī aptverošus dokumentus, kurus iesniegt nebija tās pienākums un ko Komisija — atbilstoši Pirmās instances tiesas konstatējumiem par faktiem — izmantoja, pieņemot apstrīdēto lēmumu. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja savā atbildē uz paziņojumu par apsūdzības punktiem iesniedza faktu aprakstu, kuru tāpat — saskaņā ar konstatējumiem apstrīdētajā spriedumā — Komisija varēja izmantot apstrīdētajā lēmumā.

Apstrīdētajā spriedumā — tāpat kā apstrīdētajā lēmumā — par šo apelācijas sūdzības iesniedzējas aptverošo, lietderīgo un pierādīto sadarbību netika samazināts naudas sods. Tas ir kļūdaini paziņojuma par sadarbību piemērošanas gadījums, kas pārkāpj vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās palāvības aizsardzības principus. Turklāt apstrīdētajā spriedumā, izdarot apsvērumus par apelācijas sūdzības iesniedzējai piemēroto naudas sodu, par ko apelācijas sūdzības iesniedzējai iepriekš nebija iespējams paust savu nostāju, ir pārkāptas tās tiesības tikt uzklautai.

(¹) OV C 331, 29. lpp.